

fristforlængelse ville kunne spare mange ressourcer, som i dag anvendes til transport og bevogtning.

Retsplejerådet anfører, at transport og bevogtning af arrestanter er en opgave, som først og fremmest påhviler politiet og kriminalforsorgen. De muligheder for besparelser, som vil være en følge af øget anvendelse af videomøder i forbindelse med fristforlængelser, hænger sammen med den måde, hvorpå arrestanten i givet fald vil skulle deltage i videomødet. Kan arrestanten deltage i retsmødet via en videoforbindelse fra et lokale i den pågældende kriminalforsorgsinstitution, vil der slet ikke være behov for transport og bevogtning ved politiets foranstaltning, og kriminalforsorgens eventuelle merarbejde i forbindelse med arrestantens deltagelse i videomødet vil være af ganske ubetydelig karakter. Skal arrestanten deltage i retsmødet via en videoforbindelse fra et lokale uden for den pågældende kriminalforsorgsinstitution, vil besparelsen i udgifterne til transport og bevogtning selvsagt afhænge af den afstand og den tid, der i så fald vil kunne spares i forhold til arrestantens deltagelse i retsmødet ved personlig tilstedeværelse.

Ved vurderingen af de besparelsesmuligheder, der vil være tale om, må efter Retsplejerådets opfattelse yderligere indgå, at kapacitetsforholdene i arresthussektoren ofte betyder, at en arrestant må anbringes i betydelig afstand fra den ret, der behandler sagen. Endvidere vil hensynet til at undgå eller i al fald begrænse anvendelsen af isolation ofte medføre, at arrestanter i samme sag i overensstemmelse med retsplejelovens § 770 b, stk. 1, nr. 1, som en mindre indgribende foranstaltning end isolation placeres i forskellige arresthuse, hvoraf nogle i sagens natur vil ligge i en vis afstand fra den ret, der behandler sagen.

Hvis arrestanten kan deltage i retsmødet via en videoforbindelse fra et lokale i den pågældende kriminalforsorgsinstitution, vil der endvidere være tale om, at risikoen for undvigelse i forbindelse med fristforlængelsen reelt kan fjernes. Dette vil have betydning både for kriminalforsorgen og for politiet, herunder for sikkerheden for det personale, der varetager transport- og bevogtningsopgaven i forbindelse med retsmødet.

Retsplejerådet peger dog på, at en mere hensigtsmæssig udnyttelse af politiets og kriminalforsorgens ressourcer normalt vil forudsætte, at både retter og arresthuse eller andre institutioner, hvor arrestanten er anbragt, har det fornødne kommunikationsudstyr. En stor del af besparelsen vil således gå tabt, hvis arrestanten for at deltage i et retsmøde via videoforbindelse skal transporteres til den nærmeste ret eller offentlige myndighed med bemyndigelse til at stille kom-

munikationsmidler til rådighed for telekommunikation med billede i retssager.

Retsplejerådet bemærker desuden, at det i ressourcemæssig sammenhæng reelt ikke vil gøre nogen forskel for retterne, om retsmødet foregår med arrestantens personlige tilstedeværelse eller som et videoretsmøde. Selve retsmødet vil ikke blive afviklet hurtigere (eller langsommere) som videoretsmøde sammenlignet med et traditionelt retsmøde, og arbejdet med forberedelse af og opfølgning på retsmødet vil være det samme for den medvirkende dommer.

Retsplejerådet finder, at der bør lægges vægt på hensynet til at bruge politiets og kriminalforsorgens ressourcer hensigtsmæssigt. Dette hensyn må imidlertid afvejes over for en række andre hensyn, herunder at varetægtsfængsling er et meget alvorligt indgreb.

Der henvises til udtalelsen side 27-28.

2.3.1.2. Retsplejerådet finder, at det i lyset af erfaringerne fra de gennemførte pilotforsøg må lægges til grund, at den teknologiske udvikling har medført, at en videoforbindelse nu kan etableres med en så høj billed- og lyd kvalitet og teknisk stabilitet, at det er muligt uden problemer både at forstå og at danne sig et godt indtryk af retsmødets andre deltagere via videoforbindelsen. Endvidere kan der ved opsætningen af kameraer og skærme sikres overblik for deltagerne bl.a. ved at kombinere oversigtsbilleder med nærbilleder af de enkelte deltagere i retsmødet.

Retsplejerådet finder ikke anledning til at tage stilling til den måde, som det tekniske udstyr bør opsættes på. Den konkrete opsætning af kameraer og skærme samt den konkrete indretning af retslokale og vidneafhøringslokale bør således ske med baggrund i de erfaringer, som er opnået med de seneste pilotforsøg. Rådet finder dog anledning til at pege på, at der bør være mulighed for, at arrestanten ikke blot tydeligt kan se de professionelle aktører, der deltager i retsmødet, men også bør have mulighed for at orientere sig om, hvem der i øvrigt er til stede i retslokalet. På samme måde bør også dommer, anklager og forsvarer kunne orientere sig om, hvem der er til stede i lokalet sammen med arrestanten.

Anvendelsen af videoretsmøder må efter Retsplejerådets opfattelse endvidere forudsætte, at der er tale om en sikker kommunikationsforbindelse, så der ikke er risiko for, at udenforstående kan koble sig på forbindelsen og følge retsmødet. Retsplejerådet bemærker, at rådet ikke har forudsætninger for at vurdere dette mere tekniske spørgsmål. Hvis en konkret risiko for, at udenforstående kobler sig på forbindelsen, ikke fuldstændigt kan udelukkes, kan en sådan risiko i helt særlige tilfælde tale for, at arrestantens personlige til-